

VERLOREN VRIJHEID

ROMAN

Christine Johnson

Beloften van het Zuiden – III

Verloren vrijheid

Roman

Christine Johnson

Vertaald door Pauline van Helten

de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor de vaders en moeders die zo veel

opofferen voor hun kinderen.

Ik houd van jullie, pa en ma!

Proloog

STAFFORDSHIRE, ENGELAND

Catherine Haynes drukte haar oor tegen de deur van de studeerkamer. Een meisje van dertien zou geen luistervinkje meer moeten spelen, maar ze kon de verleiding niet weerstaan. Ze had de vreemdeling nooit eerder gezien. Hij zag er Arabisch of Oost-Indisch uit, exotisch. Ook had hij een klein litteken onder een van zijn zwarte ogen. Hij had zijn blik over haar laten gaan toen hij haar in de hal was gepasseerd. Vanaf dat moment sprak hij tot haar verbeelding.

Ze moest weten waarom hij naar Deerford was gekomen.

Ze probeerde het gesprek zo goed mogelijk te volgen. Maar helaas, haar vaders stem drong niet door de dikke eiken deur heen en de stem van de vreemdeling klonk gedempt.

‘Zo is het genoeg.’ Mevrouw McCready, de huishoudster, trok haar bij de deur vandaan. ‘Je vaders zaken zijn zijn zaken en die zijn niet bestemd voor de oren van een jongedame.’

Catherine gehoorzaamde haar door naar de bibliotheek te gaan. Net toen ze terugkeerde naar de hal kwam de vreemdeling de studeerkamer uit. Opnieuw liet hij zijn blik over haar gaan. Ze stond als aan de grond genageld, haar adem stokte. Hij glimlachte, knikte

en liep haar toen met een kleine kluis in zijn armen voorbij.

Haar vader kwam hem achterna. Zijn glimlach verflauwde toen hij haar zag. ‘Ga naar de zitkamer, kind.’

Ze vloog op, klaar om tegen te werpen dat ze geen kind meer was, maar de man en hij liepen snel door. Ze haastte zich naar het raam van de bibliotheek en keek toe terwijl ze het huis verlieten. Haar vader schudde de hand van de man. Daarna stopte de man de kluis in een zadeltas, besteeg zijn zwarte paard en galoppeerde weg zonder achterom te kijken.

BEGIN JUNI 1856

‘Miss Haynes!’

Een rauwe, mannelijke stem haalde Catherine terug uit de herinnering aan de vreemdeling van al die jaren geleden. Maandenlang had ze gedroomd over zijn terugkeer en had ze hem geromantiseerd tot een dappere ridder. Tien jaar later was er van al deze fantasieën niets meer over. Dromen waren voor kinderen. Ze moest het hoofd bieden aan de realiteit.

Ze liet zich niet kennen en beantwoordde de dreigende blik van haar neef. Door haar blik heel subtiel van zijn doordringende grijze ogen te verplaatsen naar het portret van haar moeder dat achter haar vaders bureau hing, kon ze de illusie van controle handhaven.

‘Nou?’ Er verschenen lelijke rode vlekken in de nek van Roger Haynes. ‘Ik wacht op een antwoord.’

In de maanden nadat hij en zijn familie waren aangekomen op Deerford, had ze een belangrijke eigenschap van haar neef leren kennen. Hij verwachtte gehoorzaamheid. Deze keer zou ze niet buigen. Maar ze kon ook niet de woorden vinden om te weigeren.

De klok op de schouw tikte de seconden weg.

Neef Roger steunde met zijn handen op het bureaublad en boog

zich voorover als een brullende leeuw die graag zijn prooi wil vangen. ‘Je antwoord.’

Het was geen vraag.

Catherine haalde onmerkbaar adem en probeerde zich net zo kalm voor te doen als haar moeder altijd was geweest. ‘Dat kan ik niet.’

‘Dat kun je niet?’ De zin explodeerde met onuitgesproken dreiging.

Hij zou haar dit huwelijk opdringen.

Opnieuw vulde het tikken van de klok de stilte.

Wat zou haar moeder doen? Toen Catherines moeder jaren geleden teruggekeerd was van haar grand tour, was ze geconfronteerd met een vergelijkbaar vooruitzicht. Zij was ontsnapt aan haar chaperonnes en was er midden in de nacht vandoor gegaan. Voor Catherine zat zo’n ontsnapping er niet in.

De glimlach van neef Roger werd dreigend. ‘Als je koppig blijft weigeren, zul je de rest van je familie verliezen.’

Daarmee bedoelde hij zichzelf. Ze had niemand anders. Niet hier. Haar moeders familie woonde ver weg in Louisiana, en door haar besluit om weg te lopen had haar moeder het contact met hen verloren. Geen brieven. Geen enkel bericht. Die scheiding moest haar veel pijn gedaan hebben, want haar moeder had haar vaak vermaakt met verhalen over het leven op de plantage. Over bals en soirees en gouden dagen waarop ze renden tussen de hoge rijen suikerriet. Catherine had haar moeder gesmeekt om haar daarheen mee te nemen, maar haar moeder had gezegd dat het niet mogelijk was. Daarna was ze overleden.

Ze had alleen het portret nog. Haar moeders rooskleurige jurk met uitlopende rok was net de jurk van een keizerin. Bij haar hals droeg ze de broche met de robijn waar Catherine als meisje door gefascineerd was geweest. Ze had hem niet kunnen vinden tussen haar moeders juwelen. Haar vader moest hem met haar begraven hebben.

Lieve papa. Catherine trok aan haar zware zwarte mouwen om haar opkomende tranen te verbergen.

‘Ik stel een ander antwoord voor,’ zei neef Roger.

Catherine liet het verleden rusten. Het kon dit dilemma niet oplossen. Ze koos haar woorden weloverwogen. ‘Meneer Kirby past niet bij me.’

‘Past niet? Je gedraagt je alsof je het fortuin van een erfgename meebrengt in je huwelijk. Mag ik je eraan herinneren dat de voorwaarden van je vaders nalatenschap je maar vijfhonderd pond opleveren?’

‘En vijftig pond per jaar.’ Acht maanden hadden dat feit niet veranderd. Het verstrijken van de tijd versterkte alleen maar de aandrang van haar neef om van haar af te zijn.

‘Totdat je trouwt.’

Dat was de crux. Op het moment dat ze trouwde, zouden de jaarlijkse betalingen ophouden.

Haar neef zonk neer in haar vaders stoel.

Ze klemde haar kaken op elkaar om een golf van afschuw te onderdrukken. Hij mocht dan het landgoed hebben verworven door een schikking, maar hij hoorde niet haar vaders plaats in te nemen.

‘Ik heb niet de intentie om te trouwen. Sta me toe om het landgoed te beheren...’

Hij snoof minachtend. ‘Is dat hoe je jouw gerommel in de boekhouding noemt?’ Hij vulde een pijp met tabak uit haar vaders tabakspot.

Er lagen woedende woorden op het puntje van haar tong, maar ze hield ze binnen. Zeer weinig mannen vonden een vrouw intelligent genoeg om de boekhouding te doen, laat staan van een landgoed. Neef Roger hoorde daar niet bij.

‘Als u mijn boekingen bekijkt –’

‘Dat heb ik gedaan.’ Hij sloeg het grootboek dicht dat voor hem lag. ‘Sommigen zouden ze voldoende vinden, gezien je geslacht, maar ik vond ze totaal ontoereikend.’

‘Ontoereikend! Vergelijk mijn vaardigheden met die van een man en –’

‘Laat deze vaardigheden ten goede komen aan je echtgenoot.’

Ze snakte naar adem. ‘Ik ben in de rouw en kan geen huwelijk overwegen.’

‘Je hebt lang genoeg zwart gedragen. Het is tijd om door te gaan met je leven. Ik stel voor dat je iets kleurrijkers aantrekt.’ Zijn koude grijze blik doorboorde haar. ‘Onze gasten zouden dat op prijs stellen.’

We verwachtten meneer Kirby en mevrouw Durning. Haar echtgenoot was juist naar Liverpool vertrokken om zijn schip te bevoorraden voor de overtocht naar West-Indië. Geen van beiden bekommerde zich om haar voorkomen, maar het gaf haar tenminste een excuus om aan dit ondraaglijke gesprek te ontsnappen. ‘Als u me dan wilt excuseren.’ Ze reikte naar de deurknop.

‘Niet zo snel.’ Hij nam een trekje van de pijp en blies een dikke rookwolk uit.

Als ze haar ogen dichtdeed, kon ze zich inbeelden dat haar vader daar zat, met zijn bril op het puntje van zijn neus. Daar gleed hij altijd heen als haar vader zich uren over de boekhouding gebogen had. Haar vader was een vriendelijke en ruimhartige man, die vaak schulden kwijtschold en toestond dat huren veel te lang achterstallig bleven. Dat had ze natuurlijk niet geweten totdat hij ziek was geworden en zij de boekhouding had moeten overnemen.

Haar neef schraapte zijn keel. ‘Als drieëntwintigjarige zul je snel de huwbare leeftijd te boven zijn.’

‘Blijkbaar niet, als meneer Kirby nog steeds interesse toont.’

Zijn kaak verstrakte. ‘Zijn lange verbintenis met de familie brengt hem in een tamelijk gunstige positie.’

‘Gunstig? Dat is een kwestie van perspectief, of niet? Zoals u zojuist aangaf, breng ik maar een schijntje mee als ik een huwelijk aanga.’

‘Precies. Weinigen zouden een vrouw die maar vijfhonderd meebrengt overwegen.’

Ze kon de verleiding niet weerstaan om in te spelen op zijn onuitgesproken verlangen. ‘U zou de vijftig pond per jaar kunnen blijven

betalen. We zijn tenslotte neef en nicht.’

‘Laat me je duidelijk maken wat je nooit zou kunnen afleiden uit jouw armzalige gekrabbel in de grootboeken. Je vaders landgoed staat op instorten.’

Ze opende haar mond om te protesteren, maar hij stak zijn vinger op om haar het zwijgen op te leggen.

‘Zelfs als ik erin slaag om de achterstallige huren te innen, wat ik zeker van plan ben, dan zal dat de verliezen niet compenseren.’

Catherine liet zich niet zo makkelijk afschepen. ‘Hoe bent u dan van plan om de bruidsschat te betalen?’

Hij kneep zijn lippen op elkaar, een gebaar van overwinning. ‘Ik ga het landgoed verkopen.’

‘Deerford verkopen?’ De woorden kwamen nauwelijks uit haar samengeknepen keel. ‘Dat kunt u niet doen!’

‘Dat kan ik wel, zoals je heel goed weet. Er is zelfs al een koper.’

‘Een koper?’ Ze kreeg een sprankje hoop. ‘Meneer Kirby?’ Misschien zou ze erin toestemmen om met hem te trouwen als ze daarmee Deerford kon redden.

Hij lachte. ‘Zeker niet.’

‘Wie dan? Zal hij de overeenkomsten met de pachters voortzetten? Zal hij het land zoals altijd blijven bebouwen?’

‘Deze kleigrond is nooit geschikt geweest voor landbouw, lieve nicht. Het zal beter af zijn in de handen van de pottenbakkerij die het gaat kopen.’

‘Een fabriek?’ Haar hoofd tolde. ‘Maar... het huis.’

‘Het zou te veel kosten om het te onderhouden.’

‘Wat gebeurt er met de pachters? U moet voor ze zorgen. Ze werken al generaties lang op het land van Deerford.’

Hij leunde achterover en blies een rookpluim uit. ‘Ze kunnen solliciteren naar een baan in de fabriek.’

‘Maar het zijn boeren.’ Ze zag alle gezichten voor zich, van de oude weduwe Evans tot de tweejarige tweeling van de familie Herring. ‘Ze weten niet beter.’

‘Dan kunnen ze verhuizen.’

Door zijn koude verklaring liepen de rillingen over haar rug. Ze moest de pachters helpen, maar hoe? Het beetje geld dat ze bezat zou hen niet lang van eten kunnen voorzien. Ze hadden akkers nodig om te bewerken.

‘U moet nieuwe woningen voor hen vinden,’ smeekte ze.

‘Soms vraagt vooruitgang om verandering. Voor hen en voor jou.’ Hij wachtte even. ‘Deerford bestaat niet meer. Jij kunt nergens heen. Misschien zou een echtgenoot, in het bijzonder een die zo welwillend is als meneer Kirby, een plek voor jouw pachters kunnen vinden op het land van zijn vader of een toekomstige begunstiger.’

Haar keel kneep samen. Hij had de valstrik zeer zorgvuldig gelegd.

Als ze de ontheemde pachters wilde helpen, moest ze wel trouwen met Eustace Kirby.

Neef Roger greep zijn voordeel onmiddellijk aan. ‘Ik stel voor dat je het aanzoek van meneer Kirby zorgvuldig overweegt.’

Ze liet zich in de dichtstbijzijnde stoel zakken. ‘Maar hij is predikant.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Koester je wrok tegen dat noble beroep?’

Haar neef zou niet zo hoog opgeven van het geestelijke ambt als hij er net als meneer Kirby toe was gedwongen om geestelijke te worden.

‘Ik zou geen goede domineesvrouw zijn.’

‘Laten we hopen dat meneer Kirby die fout niet voor de gezegende gebeurtenis ontdekt. Ik zal hem mijn zegen geven.’

‘Maar ik heb er niet in toegestemd om met hem te trouwen.’

‘Je zou liever je vaders verwachtingen voor jou tenietdoen en je geliefde pachters zonder toekomst achterlaten dan je te verbinden aan een leven van toewijding aan de Heere?’

Zo gezegd klonk wat ze wilde nogal egoïstisch, maar ze kon niet met meneer Kirby trouwen. De gedachte alleen al om hem te kussen zorgde ervoor dat haar maag omdraaide. Kinderen krijgen? Zich vestigen in een parochie op het platteland? Onmogelijk.

‘Er moet een andere oplossing zijn.’ Ze zag er echter geen.

Neef Roger leunde met een tevreden glimlach achterover en nam een trekje van zijn pijp. ‘Denk goed na, lieve nicht, vijftig pond is zo op. Zodra je geen thuis meer hebt...’ Hij liet het aan haar over om zich daar een voorstelling van te maken.

Ze vocht tegen het zwarte gat dat haar dreigde te verzwelgen en staarde naar het portret. Haar moeder keek met een vreedzame glimlach neer op de vreselijke scène die zich onder haar ontvouwde. Zij zou nooit met deze manipulatie hebben ingestemd. ‘Je hebt mijn verstand,’ had haar moeder haar vaak verteld, ‘en je vaders medeleven.’ Wat moest ze doen?

Ze probeerde adem te halen, maar zowel haar kleding als de omstandigheden beperkten haar daarin, waardoor ze moeite had om voldoende lucht binnen te krijgen. De haperende woorden die haar vader op zijn sterfbed had uitgesproken, kwamen weer terug in haar gedachten. ‘*Vergeef me dat ik verloren ben wat van jou was.*’ Nu begreep ze wat hij bedoelde.

‘Dus je ziet het,’ vervolgde haar neef. ‘Meneer Kirby heeft een zeer gunstig aanbod gedaan. Ik stel voor dat je dat accepteert.’

Ze kon er niet meer onderuit. Haar hoofd tolde en er verschenen vlekken voor haar ogen.

‘Ben je onwel?’ Hij stond op.

Ze schudde liever haar hoofd dan dat ze dat toegaf. Na een paar korte ademdeugen kwam haar zicht weer terug, hoewel haar maag nog steeds van streek was.

Hij bewoog zich in haar richting; er lag een glinstering in zijn ogen. Daardoor kwam opnieuw de vage herinnering boven aan de vreemdeling met zijn huidskleur zo donker als thee. Hij had haar op dezelfde manier aangekeken toen hij haar in de hal voor haar vaders studeerkamer was gepasseerd. De triomfantelijke glimlach van de donkere vreemdeling, zoals die van een koning, had tot haar verbeelding gesproken. Ze had haar vader bestookt met vragen, maar het enige wat hij haar verteld had, was dat het haar niets aanging.

Maar misschien was dat toch het geval. Wat als deze vreemdeling afkomstig was geweest van haar moeders roemrijke plantage? Wat als het contact toch niet voor altijd verbroken was? De blik die hij haar had toegeworpen was niet boosaardig geweest. Nee, hij leek te bedoelen dat ze ergens anders thuishoorde.

De deur van de studeerkamer ging open.

‘Excuseert u mij, miss Haynes, meneer Haynes.’ De huishoudster maakte een kleine buiging. ‘Mevrouw Durning is gearriveerd en ze zegt dat meneer Kirby er bijna aan komt.’

‘Goed,’ antwoordde neef Roger. ‘Vraag meneer Kirby om naar mijn studeerkamer te komen. We hebben zaken te bespreken terwijl miss Haynes mevrouw Durning bezighoudt.’

De huishoudster haastte zich weg.

Neef Roger nam opnieuw een trekje van de pijp. Aan de stand van zijn kaak was te zien dat het besluit genomen was. Met of zonder haar toestemming zou hij het huwelijksaanzoek van Eustace Kirby goedkeuren. Hij geloofde dat hij haar klemgezet had.

Nou, hij kon zo vaak zijn zegen geven als hij maar wilde. Hij was niet haar enige familielid en mevrouw Durning zou haar weleens de ontsnapingsmogelijkheid kunnen bieden die ze heel hard nodig had.

Met hernieuwde kracht stond ze op. ‘Ik zou graag het jaarlijkse bedrag ontvangen dat mij toekomt.’

Hij legde de pijp met een plof neer. ‘Wat?’

‘De vijftig pond die vermeld staat in mijn vaders testament.’

‘Ga je het verspillen aan de pachters?’ sneerde hij.

Ze kon hen niet langer helpen. Tenzij... ‘En daarbovenop tien pond per pachtersgezin.’

Hij bulderde van het lachen. Daarna stopte hij, verbaasd dat ze standvastig bleef. ‘Je maakt een grapje.’

‘Dat doe ik niet.’

‘Het staat niet in de voorwaarden van het testament.’

‘Ik stel nieuwe voorwaarden voor. In ruil voor de tien pond per

pachter zal ik afzien van alle toekomstige jaarlijkse vergoedingen.’

‘Dat zul je toch wel, zodra je trouwt.’ Het zelfgenoegzame lachje was terug.

Ze haalde diep adem, ze was nog nooit ergens zo zeker van geweest. ‘Ik heb niet de intentie om te trouwen. Ik ga me herenigen met mijn moeders familie in Amerika.’

Hij staaarde haar aan, maar al snel zag ze een genoegzame blik in zijn ogen, alsof hij de voordelen van haar plan berekende. Dit zou hem niet alleen de doorlopende vijftig pond per jaar besparen, maar ook de vijfhonderd bij haar huwelijk, want het zou haar veel moeite kosten om dat vanuit Amerika te kunnen claimen.

Dat risico nam ze, waardoor ze onverdraaglijke veiligheid inruilde voor het onbekende. Ze was er zeker van dat haar moeders familie haar zou verwelkomen. Indien niet met open armen, dan op z’n minst met sympathie voor haar situatie. Ze zouden de zonde van haar moeder vast de volgende generatie niet aanrekenen.

DURFT ZE EEN KNAPPE WRAKKENBERGER TE VERTROUWEN, IN DE HOOP OP EEN NIEUW LEVEN?

Als de Engelse Catherine Hayes, na haar ouders te zijn verloren, ook haar huis verliest, besluit ze de Atlantische Oceaan over te steken om op zoek te gaan naar de Amerikaanse familie van haar moeder, die in Louisiana woont. Ze krijgt hulp van Tom Worthington, een dappere man uit Key West, die zijn brood verdient met het bergen van scheepswrakken, maar wiens werkelijke doel bestaat uit het vinden van de man die zijn vaders schip stal en zijn veel te vroege dood veroorzaakte.

Wanneer Catherine aankomt op de plantage van haar familie, treft ze er een grote wanorde aan en blijken er zich dingen af te spelen die het daglicht niet kunnen verdragen. Al snel raakt Catherine verstrikt in een strijd om haar erfenis. Als vervolgens de nodige verborgen informatie aan het licht komt, moet zowel zij als Tom een keuze maken. Zijn ze in staat hun verlangens los te laten en verder te gaan in het geloof – zelfs als dat hun alles kost?

Met vaardige hand vult Christine Johnson de bladzijden van dit hartverwarmende verhaal over verloren waardigheid, herwonnen eer en liefde ondanks tegenspoed met vergezichten, klanken en geuren van Key West.

ISBN 978-94-92408-90-7

de Parel 9 789492 408907